

שמונה שרצים פרק ארבעה עשר שבת קי.

עין משפט
נר מצוה

ל' א טושיע א"ת ס' שם
ספיח לו:

לעזי רש"י

אישקליט"א. פנמון קטן.
איטקליט"ש [טיטליט"ש].
צבת.
קפרי"ר. שיה זלף.
אל"ם. צרף.
קרי"ג אוידייט"ל.
כרכום.

מוסף רש"י

דלית ליה אסותא. אש
זכבו תש בשביל שעבר על
למות על ידי נשיפת מכרי
לו רפואה ימות, אם היה
מתרפא מנשיפת זו וסופו
למות על ידי נשיפת מכרי
שעבר על דברי חכמים
חייב מיתה ע"ז (ב). ופורץ
גדר. סייג של חכמים לעגור
על דבריהם, ישכנו נחש.
מיתה כדו שמוס, ופי
שעבר עלשון פילת גדר,
הוכיח בשלשון לטון נשיפת
תש, שהו דר בחורי נקבי
כמלו מים פרוצס (קהלת
י"ח). דישתנא. עטיקון
ד' לך ש' נשים (שם בדי).
קורטמי. מטיק"א קרי"ג
(פסחים מב).

מוסף תוספות

א. אחרי דרבנן לית
לי אסותא כלל שאפי'
אם רפואה קרובה לבא
ומודמנת לו, לא תצליח.
תפי' רפואה אלמנן ע"ז ס':
ד"ה חו"א דרבנן. ב. לפרשי
מאי מי דקרימ. מוס'
הכ"ש.

חיויא דרבנן טרקיה דלית ליה אסותא. אש"ג דגזי בן דמא בן
אחותו של ר' ישמעאל צפרק ב' דמס' ע"ז (דף ס'): קלמר
שלא עבר על דברי חכמים שנאמר ופורץ גדר ישכנו נחש אש"ג דלא
היה ליה אסותא שהרי מת התם לא היה לו רפואה מוזמנת אבל הכא

שהרפואה היתה מוזמנת ונאצדה
ממנו צמול רע קלמר דלית ליה
אסותא^א: ולית' אנגא דתחלי.
משמע הכא להנשא אהב שחליים וכן
בשלהי דנדרים (דף קד): דקלמר ליה
נואף לצעול לא חיובל מהני תמלי
דטעמיניה חיויא וא"כ יש צהן משוס
גילוי (ב) וצפרק ב' דמס' ע"ז (ל: וסס)
אמר דשחליים אין צהם משוס גילוי
וי"ל דהתם לא ממש שחליים קלמר
אלא צהנן דלמר התם (מס' ע"ז דף
סו.) וכן היו עושין צרצרי שנתות
בצפורי [נותנין תומן לתוך גריסין]
והיו קורין אותו שחליים אי נמי בשילתי
נדרים (דף קד): מיירי דהוה ציה חלא
כדמסקינן התם במס' ע"ז (דף ל:)
אלא אית צהו חלא מיגרי צהו והכא
נמי חמרא מיגרי צהו: רב יוסף
אמר ויתום המצרי. ר"ת כל הך
מילתא מתק מספרו ואומר דל"ג (א) אלא
צריש אלו עוברין (פסחים מז:). ונראה
לר"י שמחקה משוס דזיתוס המצרי
מותר לשמות כדמניא צפרק צתרא
(דף קטו). ושון שזושאין את השמים
ושותין זיתוס המצרי ואומר רבי'אל
דאין ריך למחוק דרב יוסף לא קאי
לפרש מי דקריס דמתני' אלא אמילתיה
דעולא קאי דלמר שיכרא בצללי מעלי
מינייהו ואומר רב יוסף דזיתוס
המצרי מעלי מינייהו מיהו משמע
כפירוש הקונט' דלמתני' קאי^ב: מדלא
קלמר צהדיא זיתוס המצרי מעלי
מינייהו: סיכאני. ולא קלמר
וסימנין סמן סמן כדלמר בשילתי
צמה אשה (לעיל סו). משוס דשערי
לא כתיב צסמן:

וליתרוקניהו בהדי הדדי ולינקוט צבתא בידה דכי מורה ריחא נפיק ואתי
ולישקליה וליקלייה בנורא דאי לא הדר עילוה: כל האוכלין כו': כל האוכלין
לאיתויי מאי^א: לאיתויי טחול לשינים וכרשינין לבני מעיים כל המשקין
לאיתויי מאי לאיתויי מי צלפין בחומוץ א"ל רבינא לרבא מהו לשותות מי
רגלים בשבת א"ל תנינא כל המשקין שותה ומי רגלים לא שתו אינשי:
חויץ ממי דקלים: תנא חויץ ממי דקרים מאן דתנא מי דקרים שהם דוקרים
את המרה ומאן דאמר מי דקלים שיוצאין מן שני דקלי (ב) מאי מי דקלים
אמר רבה בר ברונא תרתי תלאי איכא במערבא ונפקא עינא דמיא
מבנייהו כסא קמא מרפי אידך משלשל ואידך כי היכי דעיילי הכי נפקי אמר
עולא לדידי שתי שיכרא דבבלאי ומעלי מינייהו והוא דלא רגיל ביה ארבעין
יומין רב יוסף אמר זיתוס^ב המצרי תילתא שערי ותילתא קורטמי ותילתא
מילתא רב פפא אמר תילתא חיטי ותילתא קורטמי ותילתא מילחא (ובמונא)
^א וסימניך סיכאני ושתי להו בין דבהא לעצרתא דקמיט מרפי ליה ודרפי
קמיט ליה: וכוס עקרין: מאי כוס עקרין אמר ר' יוחנן ליתיה מתקל
זווא קומא אלכסנדריא ומתקל זווא גביא גילא ומתקל זווא כורכמא
רישקא ולישחקיניהו בהדי הדדי לובה תלתא בחמרא ולא מיעקרא לירקנא
תרין בשיכרא ומיעקר לובה תלתא בחמרא ולא מיעקרא ואי לא ליתיה תלתא
קפיזי

מלאשונים: והוא דלא רגיל למשחי שיכרא כבר עברו מ' יום: רב יוסף אמר זיתוס המצרי. הוא מי דקרים ועל שם שדוקרים את החולי:
סילתא קורטמי. כרכום: סיכני. כלי שנותנין צו תמרים כדלמרינן בעלמא (ב"מ דף קד סו): ואי אגבדיניהו צסיכני קנהו. וסימניך דלא תחליף
שמעתתא שם כלי זה יהא לך סימן שיש צו שני סמנין רב יוסף אמר שערי: צין דצחא לערסא. צין פסח לעצרת: דקמיט. עזור: קומא אלכסנדריא.
שרף אלונות שם כלל אלכסנדריא: גביא גילא. אלונים בצע"ו: כורכמא רישקא. כרכום של גן קרו"ג אורינט"ל הגדל בגנים: לונדה. הך תלתא מיני
לישקיהו צתומא: ולא מיעקרא. אינה נעקרת מלידל לפי שהיין מפיג חווקן של סמנים ומתרפאה מן החולי: לירקנא טרי. מינייהו ליסתי בשכרא
וזהו רפואתו: ומיעקר. מלהוליד: לונה סלסא צתומא. הדר נקט ליה משוס הך רפואת דנקט ואזיל: ואי לא כו'. כולהו לא מעלו אלא לונה:
קפיזי

בר קשא. ממונה למלך ישראל היה: דילמא חיויא דרבנן. שעבר על
נדיו חכמים ונחש הנושכו על כך אין לו רפואה לפיכך לא נמלא לו
רפואה: אין רפי. אין רבינו כך היה: דמי נח נפשיה דרב גור רב
יחא. שיהיו ממעטלי משמחה אותה שנה ולא יהא אדם מציא חסא

בר קשא דפומבדיתא דטרקיה חיויא הוה
תליסר חמרי חיותא בפומבדיתא קרעיניהו
לכולהו ואישתכחו טריפה הואי חדא בההוא
גיסא דפומבדיתא עד דאולי מיייתא לה אכלה
אריה אמר להו אביי דילמא^א חיויא דרבנן
טרקיה דלית ליה אסותא דכתיב ופורץ
גדר ישכנו נחש אמרו ליה אין רבי דכי נח
נפשיה דרב גור רב יצחק בר ביסנא דליבא
דלומטייה אסא וגידמו לבי היולוא [במבלא]
ואזל איהו אמטי אסא וגידמו לבי היולוא
במבלא טרקיה חיויא ומית האי מאן דכרכיה
חיויא לינחות למיא וליסחוף דיקולא ארישא
ולהדקיה מיניה וכי סליק עילויה לישדיה
למיא וליסלוק וליתי האי מאן דמיקני ביה
חיויא אי איכא חבריה בהדיה לירכביה ארבע
גרמידי ואי לא^ב לישואר נגרא ואי לא ליעבר
נגרא ובליליא לותביה לפוריא אארבעה
חביתא וניגני בי כוכבי וליתי ד' שונגי
וליסריניהו בארבעה כרעי דפורייה וליתי
^א שחפי ולישדי התם דכי שמע קלי אכלי
ליה האי מאן דרהיט אבתריה ליהיטי בי
חלתא האי איתתא דחויא חיויא ולא ידעה
אי יהיב דעתיה עילוה אי לא יהיב דעתיה
עילוה תשלח מאנה ונשדייה קמיה אי
מכרך בהו דעתיה עילוה ואי לא לא יהיב
דעתיה עילוה מאי תקנתה תשמש קמיה
איכא דאמרי כ"ש דתקיף ליה יצריה אלא
תשקול ממויה ומטופרה ותשדי ביה ותימא
^ב דישתנא אנא האי איתתא דעייל בה חיויא
ליפסעה ולתבוה אתרתי חביתא וליתי
בישרא שמנה ולישדי אגומרי וליתי אנגא
דתחלי וחמרא ריחתנא ולותבו התם

מלאשונים: והוא דלא רגיל למשחי שיכרא כבר עברו מ' יום: רב יוסף אמר זיתוס המצרי. הוא מי דקרים ועל שם שדוקרים את החולי:
סילתא קורטמי. כרכום: סיכני. כלי שנותנין צו תמרים כדלמרינן בעלמא (ב"מ דף קד סו): ואי אגבדיניהו צסיכני קנהו. וסימניך דלא תחליף
שמעתתא שם כלי זה יהא לך סימן שיש צו שני סמנין רב יוסף אמר שערי: צין דצחא לערסא. צין פסח לעצרת: דקמיט. עזור: קומא אלכסנדריא.
שרף אלונות שם כלל אלכסנדריא: גביא גילא. אלונים בצע"ו: כורכמא רישקא. כרכום של גן קרו"ג אורינט"ל הגדל בגנים: לונדה. הך תלתא מיני
לישקיהו צתומא: ולא מיעקרא. אינה נעקרת מלידל לפי שהיין מפיג חווקן של סמנים ומתרפאה מן החולי: לירקנא טרי. מינייהו ליסתי בשכרא
וזהו רפואתו: ומיעקר. מלהוליד: לונה סלסא צתומא. הדר נקט ליה משוס הך רפואת דנקט ואזיל: ואי לא כו'. כולהו לא מעלו אלא לונה:
קפיזי

(א) ועי' רש"י לקמן קוט. ד"ה
מריסר עילתיין. (ב) ועי' סו:
(ג) נצבעך שור גי העיין
לשור. (ד) נצבעך העיין
שחפי דקנא פי' קליפת
הקנים. (ה) ועי' ית. דג:
(ו) נצבעת מדג. (ז) וספסוף
מב: ע"ש. (ח) נש ע"ש
כרש"י. (ט) וסמנין רש"י.

תורה אור השלם

1 חפר גומץ בו פיל רפוח
גדר ישכנו נחש:
קהלת י ח

הגהות הב"ח

(א) נב' שאלין משני
דקלים (מאי מי דקלים)
חל"מ וז"ב ס"א אלו:
(ב) תוס' ד"ה ולמי וכו'
משוס גילו ואע"ג דב"ב
דע"ז אמר: (ג) ד"ה רב
יוסף וכו' ואומר דל"ג לה
אלא ציה:

רבינו הגנאל

מי דקלים. המעיין היוצא
במערבא מבין אותן ג'
שתולים. וברושלמי שונן
מי דקין שדוקרין את
המרה. אבוב רעה. פי'
בלשון ישמעאל אנבוב אל
רעאי או עצאה אל רעאי.